

I de spurgte politikredse (Holbæk, Slagelse, Århus, Randers og Aalborg) er fordelingen således, at der yderst sjældent foretages kontroller i tidsrummet kl. 00.00-08.00, medens kontrollerens antal i tidsrummet kl. 08.00-16.00 og kl. 16.00-24.00 fordeler sig med ca. $\frac{2}{3}$ og ca. $\frac{1}{3}$.

Der foretages generelt kun i yderst begrænset omfang samlivskontroller i weekends.

Det kan ikke undgå at skabe væsentlige problemer for en smidig og effektiv tilrettelæggelse af samlivskontrollerne, hvis anbefalingen om, at en socialmedarbejder skal deltage, følges. Hertil kommer de ressourcemæssige konsekvenser for kommunerne – og politiet – som udvalget bevidst undlader at forholde sig til i betænkningen (side 154-155). Alle de nævnte forhold må efter min opfattelse vejes op imod nytteværdien.

For så vidt angår udvalgets anbefaling – betænkningen side 71 – om, at en udenlandsk kvindes påberåbelse af vold som årsag til samlivsførelse bør udløse en undersøgelse, der foretages af en anden myndighed eller organisation end politiet, eksempelvis i form af en socialundersøgelse/personundersøgelse, bemærkes, at politiet ikke i dag foretager en sådan social undersøgelse. Politiet udfører som beskrevet i min rundskrivelse af 28. december 1994 alene en kontrolopgave efter anmodning fra udlændingemyndighederne.

Rigspolitiet har i øvrigt tidligere over for Direktoratet for Udlændinge efterlyst nogle mere målrettede temaer for kontrollens udførelse i den konkrete sag, netop med henblik på at kunne få belyst særlige omstændigheder af relevans for afgørelsen af den konkrete sag. Direktoratet har imidlertid ikke ment, at dette kunne lade sig gøre.

Flere steder i betænkningen – side 70 og side 83-84 – anfører udvalget, at politiet skulle have en problematisk dobbeltrolle, dels som den myndighed, der foretager samlivskontroller, dels som den myndighed, der modtager og behandler voldsanmeldelser, og at dette skulle give anledning til problemer. Jeg deler ikke udvalgets vurdering, som i øvrigt er ubeskrevet og udokumenteret.

For så vidt angår spørgsmålet om anvendelse af tolke i forbindelse med samlivskontroller, er gældende praksis beskrevet i min rundskrivelse af 28. december 1994 og i betænkningen side 125 nederst. Side 126 øverst er det anført, at politiet ikke anvender tolke ved forkyndelse

af en afgørelse. Dette er ikke korrekt. Der anvendes tolk også i denne situation, hvis der skønnes at være behov derfor.

I betænkningen side 131, side 160 og side 166 anbefaler udvalget, at politiet – i visse tilfælde ved samlivskontrol – i større omfang skal anvende tolke, såfremt der er tvivl om, hvorvidt den pågældende udlænding og politiet forstår hinanden. Udvalget tilkendegiver som sin opfattelse, at der – må jeg forstå det – også ved samlivskontroller indtil nu ikke har været anvendt tolke i tilstrækkeligt omfang.

Det fremgår ikke, hvilket grundlag udvalgets opfattelse bygger på. For så vidt angår samlivskontroller, er retningslinjerne for tolkeanvendelse som nævnt fastsat i min rundskrivelse af 28. december 1994, og de synes fuldt ud at være i overensstemmelse med udvalgets anbefaling. Det bemærkes i den forbindelse, at de allerfleste samlivskontroller angår ægteskaber/samliv, hvor den ene part er dansker. I det begrænsede antal tilfælde, hvor begge parter er udenlandske statsborgere, vil typisk den ene forstå og tale dansk eller et andet sprog, som gør det muligt at kommunikere uden anvendelse af tolk. Opstår der imidlertid kommunikationsproblemer, vil tolk blive anvendt.

For så vidt angår udvalgets anbefaling i betænkningen side 132 og side 161 om etablering af en ensartet tolkeuddannelse, der kan sikre, at der opstilles faste normer for krav til tolke, således at alle anvendte tolke er kvalificerede og professionelle, bemærkes, at jeg principielt deler udvalgets ønske om at forbedre kvaliteten af de tolke, som anvendes på udlændingområdet. Dette har jeg også tidligere tilkendegivet i forbindelse med overvejelserne om i Undervisningsministeriets regi at fastlægge en ny, ensartet tolkeuddannelse. Jeg må imidlertid samtidig henlede opmærksomheden på, at Rigspolitiets tolkeliste i dag omfatter ca. 1.600 tolke, der dækker ca. 100 sprog og dialekter, og at rekrutteringsgrundlaget typisk er meget begrænset og ikke særligt kvalificeret, når man går uden for de største sprogområder. Det er derfor næppe realistisk at forestille sig, at alle de tolke, som det er nødvendigt at anvende, vil skulle gennemgå en egentlig uddannelse.

På side 160 og 165 i betænkningen foreslår udvalget, at personer, der arbejder med indvandrere og flygtninge, bør deltage i kurser, der giver basisviden om disse gruppers baggrund, grundigt kendskab til deres situation i